

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

CAMPANYA DE CÀRITAS - CORPUS 2024

«Allà on ens necessites, obrim camí a l'esperança»

Estimats diocesans, amics i amigues: avui, en la solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist, el Corpus Christi, celebrem el «Dia de Caritat», la campanya de Càritas, sota el lema: «Allà on ens necessites. Obrim camí a l'esperança».

El papa Francesc, en una salutació que va adreçar al comitè executiu de Càritas Internacional, l'any 2013, va dir que «Càritas és la carícia de l'Església al seu poble». I en el seu discurs a una delegació de Càritas Espanyola, el 5 de setembre de 2022, va afirmar que Càritas és «el canal de l'acció de la comunitat eclesial». Càritas, deia el Sant Pare, «se'ns proposa com aquella mà estesa que és de Crist, quan nosaltres l'oferim al qui ens necessita».

Quan arriba la festa del Corpus Christi va bé preguntar-nos si som prou generosos fent una ajuda econòmica freqüent per tal que l'acció de Càritas arribi a tota mena de persones que viuen una situació de pobresa, d'exclusió, moltes d'elles ben a prop nostre. «Allà on ens necessites», Càritas hi és present i és capaç de mobilitzar l'amor als més desvalguts i vulnerables, infonent-los esperança, motivant-

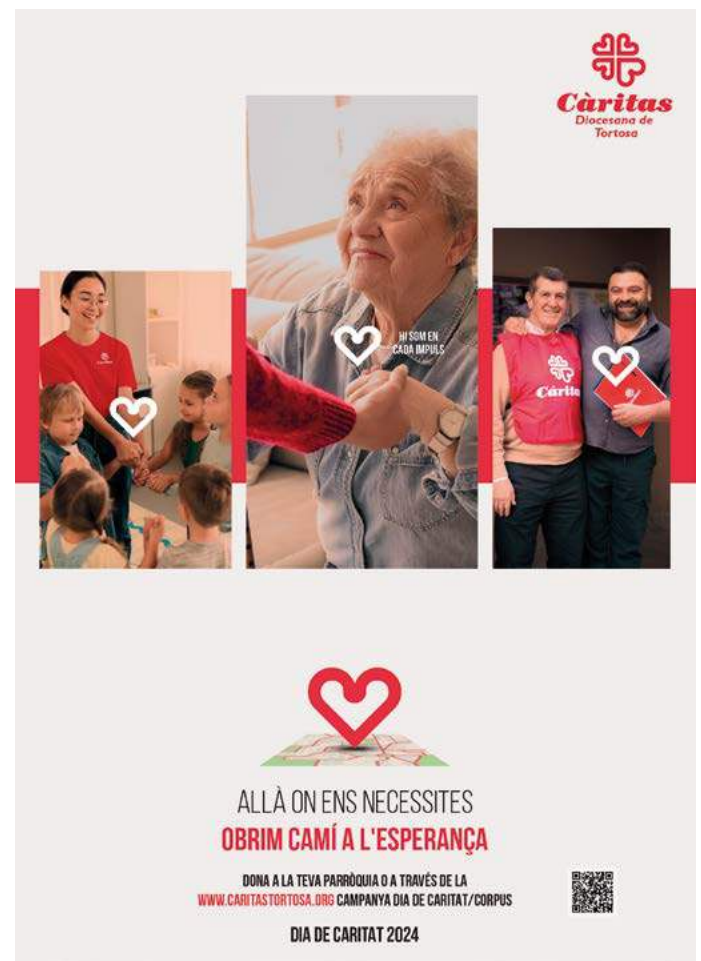
los per continuar caminant endavant, obrint camins.

«L'esperança és audaç, sap mirar més enllà de la comoditat personal, de les petites seguretats i compensacions que fan estret l'horitzó per obrir-se a grans ideals, que fan la vida més bella i digna. Caminem en esperança» (Papa Francesc, *Fratelli tutti*, 55).

Estimats amics i amigues, com fa una cançó juvenil de fa uns anys, «obrim camins a l'esperança, obrim camins sense tardança». Sí, obrim camins semblant gestos de solidaritat, obrim camins donant suport als projectes solidaris de Càritas, obrim camins ben compromesos amb generositat, nodrits de Crist Pa de Vida.

Jesucrist, el Senyor, «ens proposa ser ferment d'un regne de justícia, d'amor, de pau. Ens demana que siguem nosaltres qui donem de menjar al seu poble aquell pa partit que és Ell mateix, ensenyant-nos que qui vulgui ser veritablement gran ha de fer-se servidor de tots» (Papa Francesc, Discurs a una delegació de Càritas Espanyola, 5 de setembre de 2022).

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Som éssers contingents (III)

En l'antic paradigma, l'ésser humà trobava en Déu el consol a la seva contingència, la solidesa a la seva vida, el fonament (*das Grund*), el sosteniment o la base segura. Abandonar-se en Déu era un mode de consolar-se de la contingència del seu ésser i de totes les seves epifanies: de la malaltia, de la injustícia, de la traïció, del dolor, del fracàs, de l'accident, del sofriment i, naturalment, de la mort.

En l'edat postmoderna, el programa de l'absolutització de l'humà passa,

necessàriament, per la confiança en la tecnocràcia. Com a conseqüència d'aquest procés, el vell Déu de la tradició ha estat exiliat, però ha estat substituït per noves deïtats, entre elles, la tecnologia.

La fe inherent al transhumanisme és clara: mitjançant els artefactes tecnològics serem capaços de convertir tot allò que som en una font d'elecció, podem decidir sobre qualsevol aspecte que ens hagi estat donat. La contingència per destí serà extingida.

Justament la visió del transhumanisme és combatre aquesta contingència, atorgar a l'ésser humà la possibilitat de recrear-se de bell nou, de començar *ex novo*, sense haver d'arrossegar certs trets que no ha escollit i que li han estat donats per naturalesa. És un programa de control i d'absolutització que pretén reduir al mínim la contingència o bé extirpar-la, de tal manera que hom pugui decidir no solament com vol ser, sinó quant de temps vol viure. Hom no pot decidir néixer, perquè això li ha estat

donat, però pot decidir deixar de ser el qui és, esdevenir un altre, transformar la seva identitat, ja sigui en un sentit exterior (corporeïtat, imatge) o en un sentit interior o bé en tots dos l'ensem.

Odo Maquard anticipa, però, el fracàs de qualsevol moviment o ideologia que tingui la pretensió de vèncer la condició mortal, perquè aquesta és inherent a la naturalesa humana i, per extensió, a tot ésser viu.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

CAMPAÑA DE CÁRITAS - CORPUS 2024

«Allí donde nos necesitas, abrimos camino a la esperanza»

Estimados diocesanos, amigos y amigas: hoy, en la solemnidad del Santísimo Cuerpo y Sangre de Cristo, el Corpus Christi, celebramos el «Día de Caridad», la campaña de Cáritas, bajo el lema: «Allá donde nos necesitas, abrimos camino a la esperanza».

El papa Francisco, en un saludo que dirigió al comité ejecutivo de Cáritas Internacional, en 2013, dijo que «Cáritas es la caricia de la Iglesia a su pueblo». Y en su discurso a una delegación de Cáritas Española, el 5 de septiembre de 2022, afirmó que Cáritas es «el canal de la acción de la comunidad eclesial». Cáritas, decía el Santo Padre, «se nos propone como aquella mano extendida que es de Cristo, cuando nosotros lo ofrecemos a quien nos necesita».

Cuando llega la fiesta del Corpus Christi es bueno preguntarnos si somos suficientemente generosos haciendo una ayuda económica frecuente para que la acción de Cáritas llegue a todo tipo de personas que viven en una situación de pobreza, de exclusión, muchas de ellas muy cerca de nosotros. «Allí donde nos necesitas», Cáritas está presente y es capaz de movilizar el amor a los más desvalidos y vulnerables, infundiéndoles esperanza, motivándoles para continuar caminando hacia adelante, abriendo caminos.

«La esperanza es audaz, sabe mirar más allá de la comodidad personal, de las pequeñas seguridades y compensaciones que hacen estrecho el horizonte para abrirse a grandes ideales, que hacen la vida más bella y digna. Caminemos en esperanza» (Papa Francisco, *Fratelli tutti*, 55).

Estimados amigos y amigas, como dice una canción juvenil de hace unos años, «abrimos caminos a la esperanza, abrimos caminos sin tardanza». Sí, abrimos caminos sembrando gestos de solidaridad, abrimos caminos dando apoyo a los proyectos solidarios de Cáritas, abrimos caminos muy comprometidos con generosidad, nutridos de Cristo Pan de Vida.

Jesucristo, el Señor, «nos propone ser fermento de un reino de justicia, de amor, de paz. Nos pide que seamos nosotros quienes demos de comer a su pueblo aquel pan partido que es Él mismo, enseñándonos que quien quiera ser verdaderamente grande tiene que hacerse servidor de todos» (Papa Francisco, Discurso a una delegación de Cáritas Española, 5 de septiembre de 2022).

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Profesión solemne en el monasterio de las monjas agustinas de Sant Mateu

El domingo 7 de abril, segundo domingo de Pascua y domingo de la Divina Misericordia, en el monasterio de Santa Ana de las monjas agustinas contemplativas en Sant Mateu. Se celebró dentro de la Eucaristía, el rito de la profesión solemne de la hermana sor Fátima Blahová.

Presidió la Eucaristía Mons. Sergi Gordo, concelebraron con él otros 14 sacerdotes venidos de nuestra diócesis, de la diócesis de Segorbe-Castellón y de la archidiócesis de Valencia.

El grupo de la Renovación Carismática de Valencia al que pertenecía, la acompañó y participó activamente en el rito y en la Eucaristía. Ellos han sido siempre como su familia en España.

Los cantos y la música fueron dirigidos por el monje benedictino de la abadía de Montserrat Hno. Andreu, el coro integrado por personas venidas de Tortosa, Amposta, La Senia y Castellón embellecieron la celebración con su gran profesionalidad.

Sor Fátima en todo momento irradiaba en su cara, el gozo y la alegría tan grande de su entrega definitiva al Señor.

El rito comenzó tras la lectura del Evangelio. El Sr. Obispo la llamó por su nombre. Se abrió la puerta de clausura y acompañada de la M. Priora del monasterio, María Teresa Marzá, se acercaron al presbiterio.

Tras la homilía. Siguió el rito.

Fue interrogada por el Sr. Obispo sobre su intención.

Sor Fátima se prostró y con el canto de las letanías de los santos toda la asamblea oró por ella. Llegó el momento culminante del rito que fue la emisión de sus votos de pobreza, castidad y obediencia delante de la Iglesia presidida por su pastor, poniendo la mano sobre las constituciones y de rodillas ante la M. Priora. Se corroboró con la firma en el Libro de Profesiones del monasterio. También firmaron la M. Priora, D. Sergi y dos testigos.

Al final de la celebración, el padre asistente de la Federación P. Luis Miguel Castro hizo entrega en nombre del prior general de la orden P. Alejandro Moral, del diploma de afiliación por el cual sus pa-

dres quedaban afiliados a la orden y gozan de todos los beneficios espirituales como cualquier miembro de la orden por las oraciones de todos ellos.

Sor Fátima dirigió unas palabras de agradecimiento al Señor y a toda la asamblea que llenó el templo. Y también en su lengua materna para que su familia en la República Checa se unieran a la acción de gracias a Dios.

Concluida la ceremonia, celebrantes y pueblo dieron un abrazo de felicitación a la neoprofesa.

Todos pasaron al locutorio para compartir un ágape que había preparado la comunidad monástica.

Demos todos gracias a Dios por esta vocación.

Sor M.ª Teresa

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

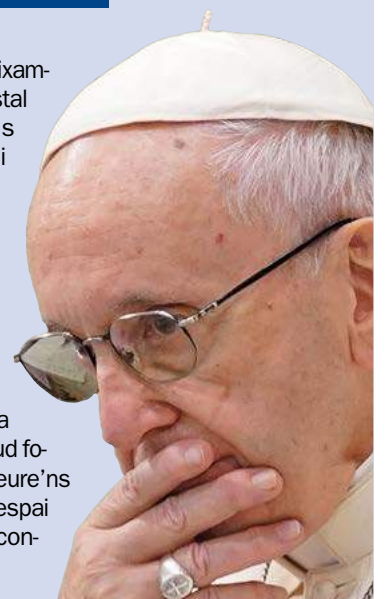

@Pontifex_es: «Les dones fan el món més bell, el protegeixen i el mantenen viu. Porten amb si la gràcia de la renovació, l'abraçada de la inclusió i la valentia de donar-se. La pau, llavors, neix de les dones, sorgeix i es revifa amb la tendresa de les mares» (8 de març).

@Pontifex_es: «La mirada del Senyor sobre nosaltres no és un far engegador que enlluerna i posa en dificultat, sinó la suau resplendor d'un llum amic, que ens ajuda a veure en nosaltres el bé i a adonar-nos del mal, per a convertir-nos i sanar-nos amb la sustentació de la seva gràcia» (10 de març).

@Pontifex_es: «La pregària eixampla el cor, baixa del seu pedestal el nostre egocentrisme, ens educa a l'escolta dels altres i genera en nosaltres el silenci de la contemplació» (11 de març).

@Pontifex_es: «Déu busca persones humils, que esperen en Ell, no en si mateixes i en els seus propis plans. La humilitat cristiana no és una virtut entre altres, sinó l'actitud fonamental de la nostra vida: creure'n necessitats de Déu i deixar-li espai posant en Ell tota la nostra confiança» (12 de març).

Eucaristia en els 90 anys de mossèn Insa

«**A**vui més que mai, en un món desorientat i fràgil, el ministeri sacerdotal és necessari per a expressar i celebrar la presència de Déu enmig del seu Poble», aquesta afirmació del bisbe François Bustillo al final del seu llibre *La vocación del sacerdote ante las crisis*, batejava en el cor del rector i del Consell Pastoral de la parròquia Mare de Déu dels Dolors quan pensàvem en la conveniència de celebrar una Eucaristia per donar gràcies a Déu en ocasió dels 90 anys de Mn. Pepe Insa que en va ser el rector durant 18 anys (de 1978 a 2016) i ara hi concelebra cada dia: la seva lucidesa mental i el seu cor sacerdotal segueixen sent un bon referent per a molts. El bisbe Sergi ha tingut el detall de presidir-nos l'Eucaristia i animar-nos a donar-li constantment gràcies al Senyor que se'ns hi fa present sobretot en el ministeri presbiteral. D'entre els nombrosos participants a la missa, cal destacar la presència d'antics militants del Moviment Diocesà de Joves Cristians

del que Mn. Pepe en fou el consiliari i gran impulsor a les dècades dels anys 80 i 90. Amb el cant de l'himne a la Mare de Déu dels Dolors (lletra i música de Mn. Pepe) acabà l'Eucaristia per compar-

tir després un pica-pica al centre parroquial Mossèn Insa.

**Rector de la parròquia
Mare de Déu dels Dolors**

Assemblea de Càritas Catalunya a Tortosa

El dimecres 10 d'abril va tenir lloc a Tortosa l'Assemblea de Càritas Catalunya, amb la presència de la majoria dels equips directius de les deu Càritas que la configuren. La reunió va tenir lloc a la seu de Càritas Diocesana de Tortosa, on els assistents van ser rebuts i acollits per Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa, qui va adreçar unes paraules als membres de l'Assemblea i va voler subratllar la tasca que cal fer per acompanyar els més vulnerables i marginats de la nostra societat. També va presentar breument el Pla Estratègic 2024-2027 de Càritas Diocesana de Tortosa i va recordar el darrer document que parla de la dignitat humana i que acaba de publicar la Congregació pel Culte Diví *Dignitas infinita*. Després va prendre la paraula el bisbe Javier Vilanova, que va representar al Sr. Cardenal Omella. Mons. Vilanova va recordar als participants en l'Assemblea la necessitat de fer bona feina en bé dels més necessitats.

El president Sr. Francesc Roig també va saludar tots els presents i, tot seguit, es va aprovar l'acta de la darrera reunió. El Sr. Roig va fer una informació ben detallada de totes les reunions i activitats que s'han dut a terme a nivell institucional i de

relacions amb l'administració pública i altres organismes, un moment per compartir amb els directors, delegats i secretaris generals el dia a dia de Càritas.

Seguint l'ordre del dia es va iniciar el procés d'elecció del nou president/a de Càritas Catalunya,

així com la renovació de les vicepresidències de la Comissió Permanent que ara acaben el seu mandat.

En el tema econòmic es va presentar el tancament de l'exercici econòmic de l'any 2023, que es va explicar als assistents, així com la proposta del pressupost per a aquest any 2024 que va tenir l'assentiment dels presents. Un punt que va portar al diàleg, així com preguntes i dubtes per part de l'Assemblea, en un tema tan important per dur a terme la tasca caritativa i social de Càritas arreu del territori. Després el coordinador d'Àmbits va fer un exhaustiu repàs per tot allò que es duu a terme en els àmbits: social, de comunicació, de les persones, de la gestió i altres. Un ric diàleg i diferents aportacions van completar la informació facilitada i va permetre veure la tasca que es fa des de les Càritas diocesanes i l'acompanyament de Càritas Catalunya.

A les 14 h, amb una breu pregària, es va donar per acabada l'Assemblea i es va compartir un dinar de germanor.

**Oficina d'informació de
la Conferència Episcopal Tarraconense**

AGENDA

- **Dilluns 3**, Seminari, a les 10.45 h, festa de Jesús Gran Sacerdot per Sempre.
- **Divendres 7**, Tivenys, a les 20.30 h, concert de l'Escolania de Montserrat.
- **Dissabte 8**, La Salzadella, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 9**, Ulldecona, a les 12 h, confirmacions / Jesús, a les 20 h, festa del Sagrat Cor de Jesús.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,2-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan el Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caraccioliens (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Bonifaci,

bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Feliu de Llobregat: ■ beat Josep M. Peris i Polo (1889-1936), nat a Cincorres (bisbat de Tortosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona; sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí Champagnat, prev. fund. Gns. maristes (FSM, 1817).

7. □ Divendres [Os 11,3-4.8c-9 / Sl: Is 12 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Robert,

abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dissabte [Is 61,9-11 / Sl: 1S / Lc 2,41-51]. Tortosa: Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

«Això és el meu cos. Això és la meva sang»

Encara que habitualment parlem del Corpus Christi (*Cos de Crist*) el títol de la festa d'avui és el de «Santíssim Cos i Sang de Crist». Per això les lectures del cicle B insisteixen en l'aspecte de la sang. La primera lectura ens presenta Moisès que després de llegir al poble tota la llei de Déu encomana als joves que *oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió*. I després de tornar a llegir tota la Llei i de la promesa del poble de complir-la: *Farem tot el que diu el Senyor i l'obeïrem en tot, aspergí el poble dient: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres*. Per tant l'aspersió de la sang és el compromís del poble de seguir fil per randa tots els manaments del Senyor. Ara podem entendre més clarament les paraules de Jesús a l'evangeli quan *pregué el calze, digué l'acció de gràcies i els el donà i en begueren tots*. Però també els diu el Senyor: *Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes*. És la renovació de l'aliança de Moisès, però ara ja és una aliança definitiva. Per això afirma: *Us ho dic amb tota la veritat. Ja no en beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu*, és a dir, fins al moment que al final de la història tothom s'assegui en el gran banquet del Regne de Déu, al qual som convidats tots els homes. Adonem-nos que Jesús ha dit: *Aquesta és la sang de l'aliança vessada per tots els homes*. La salvació de Jesús, la seva aliança vol arribar a tot el món; no és només una aliança amb el poble d'Israel com la que va fer Moisès sinó amb tots els homes cridats a participar del banquet diví del Regne de Déu. Per això la segona lectura ha subratllat que la sang que es vessa ara és la de Crist: *Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre*. *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara*. Corpus és compromís sobretot de viure com Crist, oferint la nostra pròpia vida.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó el pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.